arthur
PRETEEN

Cărți provocatoare, care te invită să explorezi teme și idei dincolo de granițele poveștilor.

Despre lumi care se destramă și zone de umbră.
Despre lumi care se creează sub ochii tăi
și zone de lumină orbitoare.

POVEȘTI ÎNSPĂIMÂNTĂTOARE *pentru* VULPIȚE NEASCULTĂTOARE

CUPRINS

Domnișoara Vix 13

Șase surori 41

Casa Trix 77

Scââârț, buf! Scââârț, buf! 135

Târâtoarea din beznă 161

Regatul Liliacului 193

Laba de vulpe 239

Năluca zăpezii 265

UNU

SOARELE ABIA trăgea cu ochiul peste creștetul răchitelor, însă căldura deja prăjea frunzele, ridica aburi din pârâu și făcea câmpurile muribunde să lucească de-ți luau vederea.

Roa, Marley și Mia, cu limbile atârnând de-un cot, se îndreptau în pas săltat către peticele de umbră din Pădurea Boltită. Ierburile zumzăiau delicios împrejurul lor, dar în zile ca aceasta, dogoritoare, greierii erau uscați și acri precum scoarța de mesteacăn.

— Ce credeți c-o să învățăm azi? întrebă Roa.

— Dacă avem noroc, despre umbră și găuri în pământ și despre cum să dormi în ele, răspunse Mia, gâfâind.

Marley, ocupat să se tăvălească în ceva mirositor, nu auzi întrebarea.

— Haide odată, Mar! strigă Roa. O să întârziem.

În fiecare dimineață, când cerul se deștepta, alb și apos, când bufnițele se retrăgeau în scorburile lor, iar șerpii încă nu apucaseră bine a se-ncălzi, puii de vulpe se strângeau roată în jurul Copacului Învățăturii și așteptau să înceapă lecțiile. Profesoară le era domnișoara Vix, care îi învăța tot ce trebuiau să știe, în vreme ce mama lor se îngrijea de vânat și casă.

În primele săptămâni petrecute de pui în afara vizuinii, domnișoara Vix îi învățase să șfichiuiască din cozi

prin trestiile înalte ca să stârnească o explozie zumzăitoare de insecte, pe care să le înhațe apoi din zbor. Învățaseră totodată să-și îndrepte boturile spre nord când vânau, și să aștepte ca Vulpea Cerească să deseneze cu gheara un rotocol purpuriu de ceață în jurul prăzii.

Domnișoara Vix îi învățase cânturile păsărilor pentru „uliu" și „șarpe", ca să știe dacă să se ferească ori să sară când era prin preajmă vreun răpitor. Iar când în vârful copacilor nu era nicio pasăre să dea alarma, domnișoara Vix le arătase cum să ciulească urechile după sunetul unor pene mari mângâind vântul sau al unor solzi aurii răscolind pământul.

Peste câteva luni, când răsuflarea toamnei va fi înroșit frunzele, puii de vulpe aveau să-și sărbătorească Ziua Ochiului Auriu și să plece în căutarea unor teritorii ale lor. Până atunci, însă, trebuiau să învețe cum să fie vulpi în toată puterea cuvântului.

Ceva căzu ca o pleașcă în calea celor trei vulpițe. Roa adulmecă pielea umedă și răsuflarea mlăștinoasă a jivinei, și icni scurt.

— Ptiu, o broască-râioasă.

— Cine-o prinde capătă burta! zise Marley, mișcând din șolduri.

Mia se prăbuși la umbra unei tufe ofilite de trandafiri.

— E prea cald.

Marley o luă în salturi pe urmele broaștei. Roa aruncă o privire la Copacul Învățăturii și oftă.

— Liniștește-te, îi zise Mia, fixându-l cu ochii ei ca niște vârtejuri albastre. Domnișoara Vix n-o să se facă mai puțin frumoasă, iar ochii tăi n-o să se facă mai puțin albaștri.

Roa se încruntă și se strădui să găsească o replică, dar în loc de asta, i se zbătu o ureche. Mia izbucni în hohote de râs.

— Înseamnă că e adevărat!

Se rostogoli pe spate și-i vorbi așa, răsturnată:

— Vrei să te căsătorești cu domnișoara Vix și să întemeiezi alături de ea o vizuină micuță și drăguță!

Roa tăbărî pe soră-sa, și cei doi căutară să se înhațe cu dinți de lapte. Însă căldura înăbușitoare îi făcu repede să gâfâie și să renunțe.

Într-o baltă din apropiere se auzi un pleoscăit, iar Marley reveni în salturi, scuturându-și noroiul de pe bot.

— Era prea alunecoasă.

— Aș, zise Mia, răsucindu-se pe labe. Săltăreața aia era uscată ca o iască.

O porni la trap spre Copacul Învățăturii, strigându-i peste umăr lui Roa:

— Mișcă-te odată, domnule Vix!

Roa o urmă, bombănind.

Era adevărat că domnișoara Vix avea urechi de catifea neagră, ochi ca mierea și o blană aurie, care mirosea ca praful de pe aripa de fluture. Și era foarte adevărat că vârful cozii ei era alb ca puful norilor, iar labele ei, negre ca spațiul dintre stele. Însă Roa nu voia să întemeieze o vizuină alături de ea. Voia să fie ca ea când va crește mare. Îi admira arcuirea spinării când sărea asupra unei prăzi... felul în care adulmeca, de la trei sute de cozi depărtare, un animal în vizuina lui... și cum, odată, îi furase unui bursuc prânzul, bucată cu bucată, mușcându-l de urechi și silindu-l s-o fugărească.

Cei trei frați își văzură, gâfâind, de drum. Trecură prin râul cu ape lenețe, în care peștii sclipeau în soare. Trecură și de tufa cu zmeură scofâlcită, cu un gust care te fulgera. Străbătură Preria Vălurită, unde sezonul iepurilor, în sfârșit, se încheiase. Ierburile erau tot mai uscate, mai sfărâmicioase, și puii de iepure nu mai puteau fi smulși dintre ele cu ușurința cu care culegi murele din tufă.

— Ne topim, zise Marley.

— Ne evaporăm, zise și Mia.

Roa nu făcea decât să gâfâie.

Nicio pasăre nu cânta în Pădurea Boltită în dimineața aceea. Frunzele zornăiau ca solzii unui șarpe bătrân, în ultimele sale clipe de viață.

DOI

După un trap scurt și pârjolit de soare, Roa, Marley și Mia săriră pe trunchiul stejarului prăbușit, hotarul dintre pajiște și pădure.

— Ha! zise Mia, încrețind buza de sus. Vouă nu vă miroase – mâf, mâf – ciudat?

Roa clipi ca să-și alunge din ochi umbrele lăsate de soare. Adulmecă și el copacii. Mirosul de fluture al domnișoarei Vix se risipise în vântul ușor. Locul îi fusese luat de ceva mai sumbru. Ceva... *galben*.

— Smârrrr! fornăi Marley gros. Eu nu simt nimic.

Și dintr-un salt, coborî de pe trunchiul prăbușit. Mia și Roa schimbară o privire, apoi se luară după el. Cei trei ajunseră în umbra Copacului Învățăturii, oprindu-se la tufa de păducel unde, în fiecare dimineață, erau întâmpinați de domnișoara Vix.

Profesoara lor, însă, nu se zărea nicăieri.

Bizy, sora mai mare a celor trei pui, ședea dinaintea tufei, cu capul aplecat într-o parte. În fiecare dimineață, când părăseau vizuina, ea o lua îndată la picior, de parcă drumul până la Copacul Învățăturii era o cursă de alergare.

— Iar ai câștigat, Biz! îi strigă Marley, abia trăgându-și sufletul.

Bizy le aruncă în treacăt o privire, însă nu se lăudă cu victoria, cum făcea de obicei. Se uita în schimb, lung și stăruitor, la păducelul din spate. Crenguțele îi tremurau.

Roa adulmecă – mâf, mâf – și duhoarea galbenă i se strecură în nări, învârtejindu-i-se în stomac.

— Pfui! făcu Marley, frecându-și nasul cu laba. Cine-o fi murit acolo?

— Miroase a vomă de chițcan, spuse Mia, zbârcind din bot.

— Este... începu Bizy și capul i se înclină în partea cealaltă. Este d-domnișoara Vix.

Roa ciuli urechile, iar inima îi tresări scurt.

— Dar ce naiba ne învață azi? se miră Mia. Cum să duhnim astfel încât să alungăm orice pradă?

Marley râse. Roa mirosi din nou tufa. Pe sub gălbeneală se simțea un al doilea miros, vag, dulce-prăfuit și cunoscut. Smocuri de blană aurie fulgerară printre frunzele mișcătoare. În umbre se distingea cu greu silueta unei vulpi, al cărei cap se legăna înainte și-napoi, ca un țipar în valuri. Gura îi atârna deschisă, de parcă ar fi gustat aerul.

— Asta nu e domnișoara Vix... nu?

Roa făcu un pas către tufă, dar ceva îl călcă zdravăn pe coadă. Se răsuci scurt și o trânti pe Bizy la pământ. Ea îi prinse laba între colți.

— *Donișora Vicș z'ce s' nu te dâci acoo*, făcu ea.

Roa își eliberă laba și o linse.

— Poate că-i un joc! zise Marley, fluturând din coadă.

— Chiar așa! Se cheamă „Cine pute mai tare". Și câștigătorul – mâf, mâf – e Marley!

Marley sări la Mia și cei doi se rostogoliră prin iarbă.

Roa nu-și luase o clipă ochii de la silueta care se legăna. Pe sub foșnetul frunzelor se auzea un clănțănit ușor de dinți, care-i ridica perii pe ceafă: clic... clic, clic.

— Dar ce caută ea acolo, Biz? își întrebă Roa sora mai mare.

Bizy își lăsă urechile pe spate.

— Când am ajuns eu aici, toate erau ca de o-obicei. O zi o-obișnuită. O-obișnuita noastră domnișoară Vix...

Înghiți prelung și se uită stăruitor la tufa de păducel.

— Doar Alfie...

O fi fost Alfie prâslea familiei, dar era și cel mai aventuros dintre toți frații. Mama lor nu reușea niciodată să-l facă să stea locului la vizuină, așa că nici nu mai încerca. Alfie se făcea nevăzut ceasuri întregi și se întorcea mirosind a noroi portocaliu sau a frunze păroase, și, o dată, chiar a murdărie de urs.

— Era ascuns în t-t-tufe, continuă Bizy, bâlbâindu-se mai rău ca de-obicei. Ș-ș-și mirosea ciudat. D-domnișoara Vix încerca să-l convingă să i-i-iasă. Î-î-îl tot întreba: „Te-ai lovit? Te-ai l-lovit?" Văzând că nu răspunde, l-l-a înhățat de coadă și l-a t-tras afară.

Înghiți iarăși adânc și continuă:

— Alfie arăta... s-s-schimbat. Blana-i era plină de noroi și linsă. Picioarele erau r-roase până la piele. Coada îi rămăsese c-cheală, doar în vârf mai avea un s-smocușor de blană. Buzele îi z-zvâcneau și răsufla scurt și ș-șuierător. Avea p-pupilele mari cât cerul nopților...

Bizy scânci, iar Roa îi linse urechile până o mai liniști. În tufa de păducel, labele siluetei întunecate coborau și